

Pleegkinderen! Heb je niet genoeg aan jezelf!

(door Tine Leewens)

Profiel van een kind

Sinds een jaar zijn we crisispleeggezin. Dat betekent dat we, wanneer we aangeven weer kinderen te willen, ieder moment gebeld kunnen worden met de vraag of we een kind willen. We hebben van te voren omschreven wat voor kind we kortdurend onderdak kunnen geven. De kinderen moeten acuut weg uit een situatie en als de kinderen in een crisisgezin zijn wordt er gekeken wat er na 6 weken tot uiterlijk 3 maanden met ze gebeurt. Wij hadden gezegd een kind tussen 4 en 12 jaar te willen, eventueel broertjes en/of zusjes (brusjes genoemd door de pleegzorg)

Liever geen heel druk of gedragsmoeilijk kind. Dit alles om reden dat ik meende dat mijn (middag)rust anders in het gedrang zou komen. We zijn hiermee begonnen omdat we erg van kinderen houden en we ons te jong vonden voor een bejaardenbestaan. Bovendien meenden we dat er op die manier wat avontuur in mijn leven zou komen. Martin heeft dat niet zozeer nodig, maar voor mij zou dat welkom zijn.

Ook ben ik altijd erg op zoek naar mijn grenzen (denk aan het Frankrijk-avontuur). Velen vinden dat ik vooral grensoverschrijdend bezig ben. Zelf vergeet ik mijn beperkingen, totdat ik ermee geconfronteerd wordt.

De eerste kinderen

Vorig jaar december kregen we onze eerste pleegzoon. Hij kwam in de eerste week van december. Drie dagen voor zijn komst vroegen ze van pleegzorg of we J. (11 jaar) een paar weken onderdak wilden geven. Dus Sinterklaas, kerst, oud en nieuw.... Hum hum... We hebben A gezegd dus nu ook maar even B. Wat zijn onze bezwaren, hoe vieren we de feestdagen met een vreemd kind, in verhouding met de problemen van J. In de laatste week van december werden we gebeld of P. ook bij ons mocht. Nee, dat vonden we teveel van het goede. We waren erg gericht op J. om het hem zoveel mogelijk naar de zin te maken. Het was een makkelijk, beleefd kind, een dergelijk kind krijg je niet voor de tweede keer, dachten we.

J. zou 7 januari weggaan en we werden 5 januari gebeld of P. (12) toch nog mocht komen. Hij was op dat ogenblik ondergebracht op een voor hem niet geschikte plaats, hij moest echt ondergebracht worden. Oké, laat maar komen, maar pas als J. weg is. En zo gebeurde het. P. bleef tot begin maart bij ons. Weer zo'n makkelijk kind, we hadden erg veel plezier van/met hem.

Wat minder gemakkelijk aan het hebben van een pleegkind is dat je het hele verhaal erbij krijgt, de reden van de uithuisplaatsing en de verhalen die je pleegkind wel of juist niet vertellen. Het is heus geen flutreden dat een kind uit zijn eigen omgeving wordt weggehaald en zo'n kind heeft veel te lijden van deze tijd. Dat zie en merk je aan zo'n kind hoe lief, gehoorzaam en beleefd het ook is.

Toen P. weg was merkte ik dat ik erg moe was, we besloten dat we voorlopig even geen kinderen wilden. Even weer aan onszelf toekomen. Voor we het wisten was het zomervakantie en besloten we pas na de vakantie ons huis weer open te stellen.

Begin september belde ik bureau Jeugdzorg dat we weer beschikbaar waren.

Een week later belden ze op, willen jullie ook een jongetje van twee? Och, mijn (groot)moederhart brak, er was ook nog een broertje van 6 maanden, maar die konden ze ergens anders kwijt. Het jongetje van twee zou alleen bij ons geplaatst worden als het op een medisch kinderdagverblijf terecht zou kunnen voor behandeling. Dat was een voorwaarde zodat ik/ wij niet overbelast zouden worden. Ik had me er erg op verheugd zo'n klein hummeltje te krijgen, maar helaas het mocht niet zo zijn omdat het kindje niet naar het MKD kon.

Eén tas voor drie kinderen

Die ochtend belden ze op van pleegzorg, het jongetje kon niet komen. Ik lag nog na te mijmeren tijdens mijn middagrust toen de telefoon weer ging. Of we een meisje van 13 jaar wilden. Haar jongste broertje was op papier al ondergebracht vertelden ze, ze zochten alleen voor de middelste nog onderdak. Tjee, geen broertjes en zusjes uit elkaar halen in een dergelijk moeilijke situatie, gebood ik ze. Laat ze maar komen. Fijn, antwoordden ze, morgen komen ze. De volgende ochtend werd ik gebeld door onze begeleidster en ze zei ons dat het zo fijn was dat ze alle 3 bij ons konden. Hu, alle 3 ??? en hoe oud waren ze ? 13, 4 en 2 jaar oh jéé, laat maar komen. Er werd wel gelijk het een en ander van hun achtergrond verteld, maar heel summier.

We moesten snel het een en ander regelen, de oudste twee moesten ondergebracht worden op school, voor ons is dat gelukkig niet zo'n probleem daar Martin op een basisschool werkt.

Toen de kinderen kwamen bleken ze een klein tasje met kleren bij zich te hebben. We moesten voor tandenborstels, ondergoed fopspeen, luiers en kleding zorgen. Een fietszitje, autozitje enz. een beetje rondbellen en binnen twee dagen hadden we de eerste levensbehoeften in huis. Nog steeds druppelen er kleren en speelgoed binnen.

De kinderen zijn nu 5 weken bij ons en weer zullen we de feestdagen met hen vieren, dit keer is het geen bezwaar en verheugen we ons op de feestdagen met de kindertjes die inmiddels aardig gewend zijn.

Weer zijn het lieve, gehoorzame kinderen.

We hebben het behoorlijk druk, maar weer verbaas ik me erover hoe flexibel de kinderen en wij zijn. Ik geniet van alle contacten die volgen door de kinderen.

Velen vroegen zich af of we niet genoeg aan onszelf hebben, maar als je ziet wat deze kinderen kunnen, dan relativeer je je eigen beperkingen des te meer.

Het afscheid zal niet makkelijk zijn, maar ook dan moet je weer aan de kinderen denken, als zij het moeten kunnen dan kunnen wij het zeker.

Ik voel me bevoorrecht dat ik dit kan en mag doen. Wij verheugen ons op de feestdagen. We hopen voor u hetzelfde.